

НАТАЛЯ АНДРІЙЧЕНКО - лауреат Державної премії імені О.Довженка

Фото Володимира Басса.

Наталя Андрійченко народилася 10 червня 1966 року. 1991 року закінчила Київський інститут театального мистецтва імені І. К. Карпенка-Карого (майстерня Віктора Кісіна) за спеціальністю режисура кіно і телебачення. Фільми: "Фокстрот", 1989, 8 хвилин; "Недільна втеча", 1990, 22 хвилини; "Ніч кохання", 1991, 50 хвилин; "Шамара", 1994, 100 хвилин.

ПРЕСА ПРО ФІЛЬМ "ШАМАРА".

"Говорити, що фільм таємничий було б неточністю, дивовижний - перебільшенням. Він дивний - як бувають люди, зовні нейтрально контактні, але які послідовно щось приховують, причому щось, можливо, їм не особливо потрібне, а так вже виходить. І говорити вони уміють, ясно артикулюючи слова і дум-

ки, ця здатність мається на увазі, але не завжди задіяна.

Або ще: відома їхня фантастична щирість в розумінні окремих по-справжньому складних речей, і вони їх розуміють, а потім раптом з'ясовується, що їх цікавлять цілком відверті банальності - загалом, така от річ в собі, досить цінна і трохи понура."

Марина Дроздова

"Перед нами - річ у собі"
("Екран и сцена", 16 квітня 1996).

"Шамара" - явище "нової хвилі" в українському кіно, ніким і ніяк досі не відрефлектованої. (...) Погляд на сучасну дійсність як "неоварварство", кризу (коли не занепад) цивілізації доволі поширений серед молодих. Бачимо це і в "Шамарі". Тільки тут криза ця потрактовується як щось тотальне, те, що дійшло до рівня хромосом. Драматизму додає й те, що людина вперто не хоче повертатися в лоно колективу і колективних, стадних цінностей - в наших умовах це призводить до викиду справді варварських інстинктів, досі пригнічуваних в умовах жорстоко контрольованої держави. Андрійченко говорить про все це прямо, "без солов'їв" і мережання всілякими красивостями".

Сергій Тримбач

("Культура і життя",
20 вересня, 1995).

"Наташа дуже талановита. Коли ми побачили матеріали фільму, ми просто остовпіли - це було щось. Вона буде дуже цікавим режисером. Те, що вона в перспективі обіцяє, - значно більше, ніж фільм, який вона зняла".

Роман Балаян

("Зеркало недели",
20 липня, 1996)

"Коли я починала знімати "Шамару", мені говорили: цю низьку потолок, цю "чорнуху", взаємини подібних людей

Ірина Цимбал
в ролі Зінаїди Шамаріної
у фільмі "Шамара".

просто не можна знімати. А мене саме це і приваблює - оголеність, груба сила почуттів людей, далеких від, скажімо, мого соціального кола. Адже багато людей взагалі не здатні на інтенсивне почуття, хай навіть якщо воно проявляється і в не зовсім естетично коректній формі. Зараз настав час, коли поріг чуттєвості у світі став значно вищим. Людину дуже важко змусити хвилюватись (на екрані та й в житті, що її оточує, вона постійно бачить кров, жорстокість), важко змусити любити. Людина - така істота, у якої дуже розвинутий інстинкт самозбереження, вона боїться перенапружитись, завдати собі болю. Надто високий поріг, важко туди дістатись. А в людей, про яких іде мова в "Шамарі", цей поріг дуже близько. Вони як би менш цивілізовані й не бояться бути відвертими у виявленні своїх почуттів, вони не захищаються від природних речей і, в цьому сенсі, у чомусь більше люди. Мені взагалі здається, що жіноче кіно покликане цей поріг чуттєвості переступити, і не жорстокістю, а безсоромністю (я маю на увазі вдаваний сором щодо речей і явищ). Рідкісні представники чоловічої статі дозволяють собі бути відвертими: безсоромними і оголеними. Мені здається, що моя картина, і картини інших жінок-режисерів, які я бачила останнім часом, дозволять зробити новий крок у нову реальність почуттів."

Наталія Андрійченко.
(*"Зеркало недели"*,
20 липня, 1995).

Петро Зайченко і Денис Карасьов у фільмі "Шамара".

Голландські фільми про Україну

Останні кілька років періодично, групами і поодиночці, Київ відвідують молоді кінодокументалісти з Голландії, більшість - з Утрехтської школи мистецтв. На основі матеріалів, тут знятих, вони роблять фільми для голландського телебачення, у яких пробують розповісти Заходу про різні аспекти життя України. Тем не бракує, особливо таких, які б вражали, в цьому віддамо належне нашій країні. Коли кілька студентів їхали 1994 року сюди вперше, вони справді не знали, що на них чекає. Тим не менше, сьогодні деякі з них так полюбили Київ, що їдуть тепер сюди за власним бажанням, і не тільки працювати, а й відпочивати, спілкуватися з друзями, які тут з'явилися.

Цього літа група голландців знову була у Києві. Вони привезли три готових фільми, які знімали торік. Перегляд відбувся на кінофакультеті Інституту театрального мистецтва. Аудиторію склали київські та голландські студенти, викладачі, журналісти.

Мірта Сарджоє і Ремко Деккер минулого року знімали в Чорнобилі. Їхній фільм короткий, але емоційний. Звичайно, для нас побачити подібне не є відкриттям, а от глядачі в Голландії, за свідченням очевидців, отримували після перегляду шок.

Другим був фільм Ремка Деккера про горілчаний кіоск у віддаленому районі Києва,

Передплатити журнал "Кіно-Театр"
можна в усіх поштових відділеннях.

Передплатна ціна: на місяць - 3.30
на півроку - 9.90
на рік - 19.80.

Індекс - 74249